

ПРВИ ОСНОВНИ СУД У БЕОГРАДУ

Број: 10 П-45812/10

Дана: 16.05.2011.г.

Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРВИ ОСНОВНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Марине Бркић, председника већа и судија поротника Светлане Калуђеровић и Мирјане Маринковић, чланова већа, у парници тужилаца Хусеина Хусовића из Аустрије, ул. Admonter Strasse.19/4/25, Рашиде Калтак из Пљеваља, ул. Сарајевска бр.5, Мевле Бербо из села Забрђе, Општина Прибој, Емине Муратовић из Пљеваља, ул. Ослобођења бр.10, Захиде Ровчанин из села Грачаница, Пријепоље, Рамизе Арбак из Сарајева, ул. Зденке Маркуља бр.36 и Џемиле Чалаковић из села Шпиљани, Тутин, које заступа пуномоћник адв. Тања Дробњак из Београда, ул. Бул. Михајла Пупина бр.163, против тужене Републике Србије - Министарства одбране, коју заступа Републички јавни правобранилац из Београда, ул. Немањина бр. 22-26, ради накнаде нематеријалне штете, вредност предмета спора 7.000.000,00 динара, након одржане главне и јавне расправе, закључене на рочишту дана 16.05.2011.године, у присуству пуномоћника тужилаца, у одсуству уредно позваног заступника тужене, донео је

ПРЕСУДУ

I

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужилаца, којим су тражили да се обавезе Република Србија – Министарство одбране да на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове, услед смрти блиског лица исплати тужиоцима Хусеину Хусовићу, Рашиди Калтак, Мевли Бербо, Емини Муратовић, Захиди Ровчанин, Рамизи Арбак и Џемили Чалаковић износе од по 1.000.000,00 динара, укупно 7.000.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, као и трошкове парничног поступка, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, **КАО НЕОСНОВАН.**

II

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци да туженој на име трошкова парничног поступка исплате износ од 25.000.00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Образложење

Тужиоци су преко овлашћеног пуномоћника поднели тужбу суду дана 26.04.2007 године, против тужене, ради накнаде нематеријалне штете, са предлогом да суд тужбен захтев усвоји, као у петитуму. Трошкове парничног поступка су тражили и определили.

Тужбени захтев заснован је на следећим чињеницама:

Тужиоци су синови и кћери покојног Хусовић Мушана, који је дана 18.02.1993.године, у селу Кукуровићи, општина Прибој, убијен у својој кући, приликом напада припадника резервног састава ВЈ на ово село, настањено претежно муслиманским становништвом. На овом подручју од 8.05.1992.године, био је стациониран Ужички корпус ВЈ, а у исто време почиње малтлетирање и застрашивање локалног становништва, у виду бројних незаконитих претреса кућа и физичког малтлетирања. Око села Кукуровићи, налазила су се три логора Војске Југославије: на брду Мустафин гроб, у Основној школи у Кукуровићима и Црногорском селу Поблаће. Даном 18.02.1993.године, извршен је пешадијски и минобацачки напад на село Кукуровиће, приликом кога су три цивила муслиманске националности, Сарач Фатима, Булутовић Узеир и Мушан Хусовић, убијени у својим кућама. Спаљене и унакажене лешеве на лицу места затекли су Истражни судија Округног суда у Ужицу, припадници СУП-а Ужице и неки од мештана. Бежећи од напада мештани су напустили село и отишли у Прибој и Пљевља, а након два дана Џафер Калтак је затекао леш Мушана Хусовића и његове невенчане супруге Сарач Фатиме, као и леш Булутовић Узеира. Поводом овог догађаја Фонд за хуманитарно право из Београда је поднео кривичну пријаву против више НН починилаца, припадника Резервног састава ВЈ, Округном јавном тужилаштву у Ужицу, због кривичног дела – тешко убиство из ниских побуда из члана 114 став 5, у вези става 9 Кривичног законика РС, као и кривичног дела изазивања националне, расне и верске мржње, раздора и нетрпелјивости из члана 317 став 3, у вези става 2 Кривичног законика РС. Тужиоци су се у складу са чланом 144 Закона о Војсци Југославије дана 11.01.2007.године обратили надлежном органу тужене са захтевом за накнаду штете, али им није одговорено и након протека рока од 3 месеца. Захтев за накнаду штете се не може сматрати застарелим, с позивом на одредбе члана 377 ЗОО, с обзиром да су се у радњама припадника Резервног састава ВЈ стекла обележја кривичних дела за које се води поступак пред Тужилашвом за ратне злочине РС, зашта је предвиђен рок застарелости од 15 година. Како су тужиоцима од стране овлашћених лица, припадника Војске Југославије повређена лична права, због чега трпе

неимовинску штету, то им припада и право на накнаду, сходно одредбама члана 192 Закона о Војсци Југославије, члана 172 став 1 ЗОО, у вези члана 200 ЗОО, те члана 16, 22, 24 и 35 Устава РС, уз позив на Међународни пакт о грађанским и политичким правима и Европску Конвенцију о људским правима и основним слободама.

Изјашњавајући се на наводе из тужбе, у одговору на тужбу, законски заступник тужене је оспорио основ и висину тужбеног захтева, истакао приговор недостатка пасивне легитимације, с обзиром да уз тужбу нису достављени докази – Извештај Јединице или Уверење о начину и околностима погибије, који би указивали на одговорност овде тужене. Навео је да на простору граница тужене није било оружаних акција, већ их је било на територији Републике Српске. Истакнут је приговор застарелост поражавања, с позивом на одредбе члана 376 ЗОО. Предложено је да суд тужбени захтев одбије, уз накнаду трошкова туженом по АТ.

Главну расправу заказану за 16.05.2011. године, суд је сходно одредби члана 296 ЗПП-а одржао и закључио у одсуству уредно позваног заступника тужене, с обзиром да нових доказних предлога у допуну доказног поступка није било.

Оценом изведених доказа и то сваког доказа засебно и свих доказа заједно, које је суд савесно и брижљиво ценио, те на основу резултата целокупног поступка, сходно одредби чл. 8 ЗПП-а, суд је оценио:

Тужбени захтев тужилаца је неоснован.

Читањем Извода из матичне књиге умрлих за МП Прибој, под тек.бр. 4 за годину 2007. број 203 од 17.04.2007.године, произилази да је Мушан Хусовић преминуо 18.02.1993.године у Кукуровићима, Прибој.

Читањем Уверења Републике Србије бр.204-463 од 30.11.2006.године, произилази да је Мушан Хусовић држављанин Републике Србије, уписан под текућим бројем 463.

Читањем Извода из матичне књиге рођених за место Илица, под ред. бр. 103 за годину 2000, Кантона Сарајево, броја 10-13-515/2000 од 3.02.2000.године, произилази да је Хусеин Хусовић рођен у Прибоју дана 12.03.1944.године од оца Мушана Хусовића и мајке Девлије.

Читањем Извода из матичне књиге рођених за матично подручје Кукуровићи, под тек. бр.12 за годину 1959, општине Прибој, броја 200-12/59 од 24.10.2006.године, произилази да је Рашида Хусовић рођена 24.04.1959.године од оца Мушана Хусовића и мајке Девле, при чему је дана 02.06.1979.године закључила брак са Калтак Селимом и узела презиме мужа Калтак.

Читањем Извода из матичне књиге рођених за МП Кукуровићи, под тек.бр.27 за годину 1962, општине Прибој, број 200-27/1962 од 30.11.2006.године, произилази да је Мевла Хусовић, рођена 16.07.1962.гдине од оца Мушана Хусовића и мајке Девле, закључила брак 20.01.1982.године у Прибоју, при чему је узела презиме мужа Бербо.

Читањем Извода из матичне књиге рођених за МП Кукуровићи, под тек.бр.174 за годину 1954, општине Прибој, број 200-174/1954 од 24.10.2006.године, произилази да је Емина Хусовић рођена 21.10.1954.године, од оца Мушана Хусовића и мајке Девле, закључила брак 27.08.1976.године и узела презиме мужа Муратовић.

Читањем Извода из матичне књиге рођених за МП Кукуровићи, под тек. бр. 11 за годину 1957, општине Прибој, број 200-11/57 од 24.10.2006.године, произилази да је Захида Хусовић рођена 12.03.1957.године, од оца Мушана Хусовића и мајке Девле, закључила брак дана 29.03.1979.године и узела презиме мужа Ровчанин.

Читањем Извода из матичне књиге рођених за МП Кукуровићи, под тек. бр.10 за годину 1968, општине Прибој, број 200-10/1968 од 24.10.2006.године, произилази да је Рамиза Хусовић рођена 2.08.1946.године у Кукуровићу, од оца Мушана Хусовића и мајке Девле, закључила брак 19.11.1968.године и узела презиме мужа Арбак.

Читањем Извода из матичне књиге рођених за МП Кукуровићи, под тек. бр.18 за годину 1964, општине Прибој, број 200-18/1964 од 24.10.2006.године, произилази да је Цемила Хусовић рођена 15.09.1964.године, од оца Мушана Хусовића и мајке Девле, закључила брак 4.08.1988.године и узела презиме мужа Чалаковић.

Читањем дописа Окружног јавног тужилаштва у Ужицу КТР.бр.342/06 од 27.10.2006.године, упућеног Фонду за хуманитарно право, произилази да је кривична пријава Фонда за хуманитарно право против више НН починилаца припадника Резервног састава Војске Југославије достављена Тужилаштву за ратне злочине Републике Србије 2004.године.

Читањем Кривичне пријаве, произилази да је иста поднета од стране Фонда за хуманитарно право Окружном јавном тужилаштву у Ужицу, против више НН починилаца, припадника Резервног састава Војске Југославије, због кривичног дела – тешко убиство из ниских побуда из члана 114 став 5, у вези са ставом 9 Кривичног Законика, раније члана 47 став 2 КЗ РС и кривичног дела изазивање националне, расне и верске мржње, раздора и нетрпељивости из члана 317 став 3 у вези става 2 КЗ РС, раније члана 134 ОКЗ.

Читањем Захтева за накнаду штете поднетог РЈП, произилази из Потврде о пријему пошиљке да је примљено дана 12.01.2007.године под бројем 3183520, а у вези предметног догађаја.

Читањем дописа Окружног јавног тужилаштва Ужице КТР.бр.342/06 од 17.12.2007.године, произилази да су списи предмета у вези случаја у селу Кукуровићи достављени Тужилаштву за ратне злочине РС 2004.године.

Читањем Записника о увиђају КРИ.бр.9/93, достављеног од стране Окружног суда у Ужицу дана 22.10.2008.године, као и Записника о обдукцији леша под истим бројем, произилази да су сачињени дана 19.02.1993.године, односно 20.02.1993.године, при чему се са увиђајем започело у 15,00 часова, уз констатацију да је у селу Кукуровићи, општина Прибој, дошло до паљења већег

броја породичних зграда и смрти три лица, при чему је констатовано да је смрт Сарач Фате, лишене живота 19.02.1993.године од стране непознатог извршиоца насилна и наступила усред унутрашњег и спољашњег искрварења.

Читањем дописа Тужилаштва за ратне злочине КТРР бр.135/07 од 6.04.2010.године, произилази да су списи Вишег јавног тужилаштва у Ужицу КТР бр.342/06 у вези догађаја у селу Кукуровићи, општина Прибој од 18.02.1993.године део списка предмета КТРН.бр.2/04 у вези ког је у току преткривични поступак, при чему се ради на откривању идентитета учинилаца, уз достављен захтев за прикупљање потребних обавештења, Службене белешке 05/3 СБ.бр. 34/05 од 8.06.2005, Службене белешке 05/3 СБ.бр.35/05 од 8.06.2005, Службене белешке 05/3 СБ.бр.39/05 од 15.06.2005, Кривичне пријаве МУП-а СУП Ужице ОУП-а Прибој КУ.бр.33/93 од 26.02.1993.године, упућене Окружном јавном тужиоцу Ужице уз Записник о увиђају КРИ.бр.9/93 од 19.02.1993.године, Обдукционог записника покојне Сарач Фате КРИ.бр.9/93 од 20.02.1993.године, те Кривичне пријаве Фонда за хуманитарно право, упућене Окружном јавном тужилаштву у Ужицу, против више НН починилаца, припадника Резервног састава Војске Југославије, у вези догађаја, у селу Кукуровићи дана 18.02.1993.године.

Читањем Извештаја Тужилаштва за ратне злочине КТРН.бр.2/04 од 14.03.2011.године, произилази да поступак у предмету КТРН.бр.2/04 није завршен и да се налази у предкривичној фази, сходно одредби из члана 235 став 2 Законика о кривичном поступку, тј., да се преко надлежних органа предузимају мере и активности у циљу утврђивања елемената кривичног дела и његових починилаца у извршеном оружаном нападу у селу Кукуровићи дана 18.02.1993.године.

Саслушани сведок Цафер Калтак је изјавио да је живео у селу Кукуровићи, општина Прибој током 1992.године, све до 19.02.1993.године. У селу је било око 30 до 40 кућа, становника муслиманске националности. 8.05.1992.године је видео да се народ из села покупио код школе на аутобуској станици са намером да бежи, јер су чули да ће увече доћи војска и све порушити и поклати. Супруга је са децом отишла у Прибој, а он се вратио кући, при чему је само њих четворо остало у селу. Војска је била стационирана у кућама Ратка Голе, Бошка Голе и Милке Голе, као и у школи у селу Кукуровићи. Главни штаб Војске се налазио у Крајчиновићима-Месној заједници где је командовао командант Голубовић и председник Милић. Командовали су у Прибоју и Пљевљима у договору са Командом из Чарничя. Његова кућа, односно село се граничи са Црном Гором у растојању од 300 метара, тако да је у Црној Гори постојао још један Војни логор у школи где су његова деца ишла у школу. Била је стационирана Југословенска војска – Ужички корпус. Било је малтретирања у смислу легитимисања, тражења младих жена, као и хране и пића по домаћинствима. У селу се на сваком ћошку налазио војник са оружјем. Дана 18.02.1993.године извршен је напад на село, када је са својом породицом покушао да побегне. Његова породица и он су успели да преживе напад и побегну на неку безбедну територију. Три дана након напада се вратио у село и затекао изгорелих пет кућа, сагорелог Мушана Хусовића, Узеира Булутовића, Мушанове жене, при чему је био присутан и Председник суда на увиђају. Од његове имовине, куће, штале и стоке није остало ништа, све је било уништено и спаљено. Навео је да је Хусеин Хусовић, Мушанов син који живи у Аустрији, Вербо Мевла

је Мушанова кћерка. Муратовић Емина је била присутна на лицу места, такође кћерка Ровчанин Захира је Мушанова ћерка, Арбак Рамиза и Чалаковић Цамила такође. Навео је да је тек 10-12 година након предметног догађаја поново био у селу Кукуровићи, да од имовине није остало ништа и да данас није безбедно да се врате у наведено село. Навео је да је на Мушановом огњишту видео две кости, да је његова кћерка нашла од капута откинут рукав, а жена је нађена у штали пред кућом гола и мртва – по телу изрешетана.

Суд је Решењем одредио извођење доказа саслушањем сведока Мирка Голе, замољним путем, пред Општинским судом у Прибоју, при чему је обавештен дана 17.11.2008.године Пом.бр.29/08 од стране Општинског суда у Прибоју да по Замољници није могло бити удовољено и да је на заказано рочиште дана 13.11.2008.године приступила кћерка сведока која је навела да је отац лошег здравственог стања, да не може да се одазове позиву суда, нити је физички способан да дође у Прибој да да изјаву.

Тужиља Емина Муратовић је изјавила да је током 1992.године живела у Пљевљима, а отац Мушан на територији села Кукуровићи у Прибоју, које је имало неких 40 домаћинстава са становницима различите националности. Ту се налазила Српска војска под шаторима на брду Мустафин гроб, када је већ било ратних дејстава, а стационирана војска је долазила свако вече код њеног оца да би ту проводила време. Свих 40 кућа је у селу спаљено од стране српске војске. Чим би пала ноћ не би више имали слободу кретања, а кућа се морала затварати. Не сећа се ког месеца је тачно нападнуто село, јер је све било давно, али су је позвали да јој кажу да је спаљена очева кућа и да отац жив у ранама гори. Када је отишла на лице места затекла је потпуно спаљену кућу, а није затекла оца, при чему је недалеко од куће видела Фатиму Сарач убијену, а са којом је отац иначе живео. Била је видно потресена, са њом је била присутна Полиција из Ужица. Након тога је сахранила Фатиму Сарач и једну кост од оца коју су јој дали, а након пет година по доласку брата из Аустрије у намери да пребаце очеве кости на гробље је пронађено још неколико костију. Навела је да је отац са Фатимом живео само три дана, да је имао имање и стоку, али да је све сравњено са земљом. Војска је била у шареним униформама са наоружањем, било их је око 100, али не може да се сети назива чете или неког командира. У вези наведених догађаја никада није добила званичну информацију.

Тужиља Захида Ровчанин је изјавила да је отац живео у селу Кукуровићи 1992.године, мајка је умрла 1988.године, а она је са породицом живела у селу Грачаница. На телевизији је чула да су изгореле куће у селу Кукуровићи, да је страдао Мушан Хусовић и Узеир Булутовић, а сестра Емина јој је јавила да је село напала српска војска. Отац је страдао 1993.године, али не може да се сети месеца, у наведено село није одлазила, а сестра јој је рекла да је село изгорело и да су отац и Узеир изгубили животе. Остали житељи су нашли начин да побегну. Није јој познато када се стационирала Војска Југославије. Познато јој је да су пронађене само очеве кости и да је сахрањен у Кукуровићима, а Фатима, жена са којом је отац живео је убијена гола пред вратима. Навела је да има још пет сестара и брата који живи у Аустрији.

Тужиља Демила Чалаковић је изјавила да се у потпуности придружује исказу своје сестре Захиде и да након наведеног догађаја у село није одлазила, а са оцем је била у добрим односима до краја његовог живота.

Тужиља Вербо Мевла саслушана замолним путем пред Општинским судом у Прибоју дана 28.05.2009.године је изјавила да је у периоду од 1992-1993.године живела у селу Забрђе, удаљено три сата хода од села Кукуровићи. Зна да је у селу Кукуровићи била војска, али не зна чија војска и које је то било године. Такође зна да је на село извршен напад од стране неке војске и да је у том нападу било убијених и рањених и читаво село уништено. Напад је трајао један дан, а након тога је долазила Милиција и вршила увиђај. Навела је да је њен отац Мушан Хусовић, који је у селу Кукуровићи на породичном имању живео са својом другом женом, а наведена војска је запалила и кућу њеног оца у којој је он изгорео, при чему је жена убијена испред куће. Навела је да је отац имао седморо деце, а са другом женом је живео само три дана.

Тужилац Хусеин Хусовић је изјавио да је код оца у посети био 1991.године, као и да живи у Аустрији. Отац је живео у селу Кукуровићи, општина Прибој и то је село са око 40 кућа муслиманског становништва, а околи се налазе села са српским православним становништвом. Мајка је умрла 1989.године, а отац се оженио са Сарач Фатимом 1993.године. После наведених догађаја није био 15 година у селу. Познато му је из очеве приче да је на брду Мустафин гроб била стационирана Југословенска, односно Српска војска. Од Сарач Фатиме је пронађен леш, његовог оца 2-3 кости са упаљачем и кутијом дувана.

Тужиља Рашида Калтак је изјавила да се придружује исказу свог брата Хусеина, као и да јој је познато да су настрадали муслимани и њихове куће, а ни једна српска кућа, уз напомену да је и сама имала проблем када је пресрела војска и легитимисала у тренутку када је носила оцу кафу на ливади.

Тужиља Рамиза Арбак је изјавила да се придружује исказима брата Хусеина и сестре Рашиде и да је оца последњи пут видеала 1991.године, при чему је након његове погибије била да тражи кости и да га сахране и отац је сахрањен у Кукуровићима.

На основу изведених доказа суд је утврдио да су тужиоци ћерке, односно син сада преминулог Мушана Хусовића, дана 18.02.1993.године у селу Кукуровићи, општина Прибој, приликом напада. У вези наведеног догађаја је на лице места изашао Истражни судија Окружног суда у Ужицу, при чему је сачињен Записник о увиђају дана 19.02.1993.године КРИ бр.9/93, а од стране Фонда за хуманитарно право поднета Кривична пријава Окружном јавном тужилаштву у Ужицу, против НН починилаца, припадника Резервног састава Војске Југославије, у вези догађаја дана 18.02.1993.године у селу Кукуровићи, због кривичног дела – тешко убиство из ниских побуда, из члана 114 став 5 у вези става 9 Кривичног Законика и кривичног дела изазивања националне, расне и верске мржње, раздора и нетрпељивости из члана 317 став 3 у вези става 2 Кривичног Законика. Списи Вишег јавног тужилаштва у Ужицу КТР.бр.342/06 у вези предметног догађаја од 18.02.1993.године чине део списка предмета Тужилаштва за ратне злочине КТРН.бр.2/04 за које је суд дана 14.03.2011.године обавештен да се поступак налази у преткривичној фази, сходно одредби члана 235 став 2 Законика о

кривичном поступку, односно да се предузимају мере и активности са циљем утврђивања елемената кривичног дела и његових починилаца, у вези напада на село Кукуровиће 18.02.1993.године. Тужилачка страна се поводом предметног догађаја Захтевом за обештећење у Вансудском поступку обратила дана 12.01.2007.године туженој, али о истом није одлучено.

Одредбом члана 376 став 1 ЗОО прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за 3 године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило, а ставом 2 да у сваком случају ово потраживање застарева за 5 година од када је штета настала.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а истовремено одлучујући о истакнутом приговору застарелости од стране тужене, суд је становишта да је исти основан, те је одбио тужбени захтев тужилаца којим је тражена исплата накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове, услед смрти блиског лица – оца, страдалог дана 18.02.1993.године, због протеча субјективног и објективног рока застарелости потраживања накнаде нематеријалне штете у смислу одредбе члана 376 ЗОО и чињенице да је тужба суду поднета дана 26.04.2007.године.

Разматрајући основаност истакнутог приговора застарелости, суд је ценио наводе пуномоћника тужилаца да се у конкретном случају ради о штети која је за тужиоце проузрокована кривичним делима за која се води поступак пред Тужилаштвом за ратне злочине РС, а за које је предвиђен рок застарелости од 15 година, те да се у конкретном случају има применити одредба члана 377 ЗОО, али је оценио да су неосновани, с обзиром да у конкретном случају по становишту овог суда нема места примени одредбе члана 377 став 1 ЗОО која предвиђа да, када је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично дело је предвиђен дужи рок застарелости, захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева када истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења, а ставом 2 и 3 овог члана Закона је предвиђено да прекид застаревања кривичног гоњења повлачи за собом и прекид застаревања захтева за накнаду штете, а што важи и за застој застаревања из разлога што у случају одговорности за штету по принципу узрочности или претпостављене одговорности за другог, застарелост потраживања накнаде штете почиње да тече од сазнања за лице које је за штету одговорно. Штета проузрокована деликтом застарева за пет година од настанка штете, а уколико је штета проузрокована кривичним делом из члана 377 ЗОО прописан је дужи рок застарелости, а то је време одређено за застарелост кривичног гоњења. Накнада штете проузрокована кривичним делом може се остварити како истицањем одштетног захтева у кривичном поступку, тако и подношењем тужбе за накнаду штете у парничном поступку, а оба ова правна средства доводе до прекида застаревања. Када је оптужба одбијена или оштећени упућен на парницу, ради остваривања имовинско правног захтева, може се узети да је наступио тзв., условни прекид застаревања аналогном применом одредбе члана 390 ЗОО под условом да оштећени поднесе тужбу за накнаду штете у року од три месеца од правоснажности одлуке кривичног суда о одбијању тужбе. Уколико је окривљени правоснажном одлуком кривичног суда ослобођен оптужбе, јер се није могло доказати да је дело учинио, потраживање накнаде штете застарева у року од 3 године из члана 376 став 1 ЗОО, односно у сваком случају у року од 5 година од настанка штете у смислу одредбе члана 376 став 2

300. Због свега наведеног о застарелости потраживања накнаде штете проузроковане кривичним делом пресуђује се по одредбама члана 377 ЗОО само у случајевима када је правоснажном осуђујућом пресудом кривичног суда утврђено постојање кривичног дела и одговорност лица за учињено кривично дело (што у конкретном случају није). Изузетно ако су постојале процесне сметње због којих је било апсолутно немогуће да се против учиниоца кривичног дела поступак покрене и оконча, било зато што је учинилац штете умро или је недоступан органима гоњења или је непознат, или пак у случају више извршилаца, парнични суд је овлашћен да као претходно питање утврди да ли је штета проузрокована таквом радњом која у себи садржи елементе кривичног дела, јер кривично дело може да постоји када је кривични поступак изостао, али деловање парничног суда није усмерено на утврђивање кривичне одговорности јер се то може утврдити само у кривичном поступку, где би се сагласно начелу пружања јаче заштите праву оштећеног за накнаду штете проузроковане кривичним делом, применило правило застарелости из члана 377 ЗОО. Из свега наведеног произилази да рокови застаривања из члана 377 ЗОО, теку само према учиниоцу кривичног дела којим је штета узрокована, а не и према правном лицу, што се односи на државу, која одговара за штету по одредбама члана 172 ЗОО, у конкретном случају.

Суд је ценио и друге изведене доказе и наводе парничних странака, али је код чињенице основаности приговора оценио да су без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари, с обзиром на утврђено чињенично стање и заузето правно становиште.

Одлука о трошковима парничног поступка, донета је сходно одредбама чл. 149 и 150 ЗПП-а, а трошкови представљају издатке туженог на име састава одговора на тужбу у висини од 25.000,00 динара, одмерених према вредности спора, код чињенице да тужиоци нису успели у спору, сходно важећој Адвокатској тарифи.

На основу изложеног, одлучено је као у изреци пресуде.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ

Против пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, а преко овог суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

